

Недавно сам у једном ресторану, у центру Београда, упознао студента друге године правног факултета. На мене је оставио веома добар утисак. Његов отац је у Хагу. Од њега сам чуо следећи податак. Држава Србија ништа не даје за њега и његову породицу. Не само да не примају никакву новчану помоћ, већ морају да се сами сналазе када иду у посету, у Холандију. Но, увек се нађу неки добри људи, Срби из расејања. Код наших „гастарбајтера“, рецимо, могу бесплатно да преноће, а често их својим колима возе од аеродрома до хашког затвора. Деси се да ту сретну посету из Хрватске. И шта од њих чују? Хрватска држава плаћа породицама не само пут и хотелски смештај, већ их на самом аеродрому дочекују кола из хрватске амбасаде, који им организују цео боравак у Хагу. Није потребно да се каже да су породице хрватских затвореника финансијски потпуно збринуте од њихове државе.

Стид

Док ми је млад човек причао о свом оцу и небризи Србије за свог грађанина, ја сам се осећао веома непријатно. Верујем да сам поцрвенео од стида. Да, то је права реч. Човека је просто стид да је грађанин такве државе, где се америчкој амбасади додељује земљиште на најелитнијем месту у главном граду Србије, на Дедињу. Реч је о држави која нас је не само бомбардовала пуних 78 дана, већ која нам је одузела најбољи део наше територије и која нам је и данас, године 2014, најнемилосрдији непријатељ.

Србија у марту 2014. године

Пише: Никола Н. Живковић
петак, 14 март 2014 14:42

Србија у марту 2014. године

Пише: Никола Н. Живковић
петак, 14 март 2014 14:42

